

DE ZIEL HER-INNERD

REIZEND DOOR TIJD EN LEVENS

THIERRY VAN HILLE

copyright © november 2024
Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer
www.hajefa.nl

Engelstalige uitgave: *My Soul Recalls*

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Redactie: René Argonijt

ISBN: 978-94-6331-057-4
NUR: 728

DE ZIEL HER-INNERD

REIZEND DOOR TIJD EN LEVENS

THIERRY VAN HILLE

Inhoud

Voorwoord	7
-----------------	---

DEEL I - INTRO

1. Brugge en haar mysterieuze Bloedkapel	13
2. Het baringsproces van mijn eerste boek	23
3. Hoe ik tot mijn informatie kom.....	29
4. Cayce, Seth en andere inspiratiebronnen	35

DEEL II - NA MIJN EERSTE BOEK

5. Revisie van 'mijn waarheid'	43
6. Diego in een ander daglicht.....	49
7. Amiens herbekeken	55
8. Bajamonte Tiepolo	57
9. De castraat.....	61

DEEL III - KRACHTLEVENS

10. Macht en onmacht.....	69
11. Narcisme en codependentie: vijf levens onder de loep	75
12. Vijf religieuze krachtlevens	89
13. Joseph Fouché en Bonne-Jeanne Coiquaud.....	99
14. Wiegendood en zelfdoding	103
15. Levens met de ziel van Jezus.....	109
16. Leerschool macht - onmacht.....	117
17. Levens vanuit de schone kunsten.....	129

DEEL IV - GEHEUGENS

18. Celgeheugens.....	141
19. Ancestrale geheugens.....	155

DEEL V - HELENDE CODES

20. De codes, mijn ontdekking	165
21. Enkele levens die mij tot de codes hebben gebracht.....	169
22. Akashakronieken en plasmavelden	177

DEEL VI - AFRONDING

23. Een verhuizing dringt zich op.....	183
24. Indalingskaarten	191
25. De Builders, de Paschats en het Kristalvolk.....	195
26. Lemurië en Atlantis.....	201
27. Besluit van mijn zielenreis	215

Epiloog.....	225
--------------	-----

Voorwoord

Dit is een boek voor de zoekende ziel. Voor de mens die altijd al nieuwsgierig is geweest naar wat er zich achter een gesloten deur of gordijn bevindt. Die graag de stenen omdraait van de gebaande paden waarop hij te wandelen wordt gestuurd. Die ervan houdt geïnspireerd te worden door een gedachtengoed en een leerweg die ver buiten de lijntjes kleurt van wat wij vanuit ons kleine dagbewustzijn aanschouwen.

Bovenal is het een boek voor zij die bereid zijn tot het maken van een stretch in hun denkvermogen en ratio. Ik wil je dan ook uitnodigen tot een open houding wanneer je dit boek ter hand neemt en om niet ter vervallen in de menselijke gewoonte om iets als waar of onwaar te bestempelen, mogelijk of onmogelijk, juist of fout. Lees dit boek met een open geest en laat je prikkelen door de vele verhalen en tijdsreizen waarin ik je meeneem. Hoewel de vele levens je een inkijk zullen geven in de dynamieken die hebben gespeeld op ons wereldtoneel – en je daarmee ook voeling geven met een grotere orde die ons vaak lijkt te onderwerpen in het spel van macht en onmacht – verlaten vele onderwerpen die dit boek kleuren de gangbare realiteit van alledag. Laat ze een bron van inspiratie zijn, of van frustratie. Zoals je zelf verkiest.

Het is niet mijn bedoeling om het concept ‘vorige levens’ diepgaand of wetenschappelijk te verklaren. Noch zul je in dit boek aanwijzingen vinden om de tal van niet-dagdagelijkse en eerder esoterische termen te duiden. Je zou kunnen stellen dat dit boek zich richt tot de bewuste lezer die al een flink traject in spirituele ontwikkeling heeft doorgemaakt en niet zo snel meer van zijn

paard tuimelt bij het lezen over niet-zichtbare of niet-tastbare realiteiten, vorige of volgende levens, en andere energetische ervaringen die de realiteit van alledag hier op aarde kunnen tarten. Er zijn duizenden andere boeken en digitale informatiebronnen te vinden die je de gebruikte terminologie gedetailleerd kunnen toelichten. Wees dus niet boos als je dingen leest die je niet onmiddellijk begrijpt, want dit is niet de opzet van dit boek. Zie het als een ongedwongen uitnodiging om je te verdiepen in een pad dat oneindig boeiend is en waarin je nooit uitgeleerd raakt.

Door de studie en bevindingen van mijn vorige levenservaringen met jou te delen, hoop ik een zaadje te kunnen planten in je hart. Een zaadje dat je doet stilstaan bij het gegeven dat niets zomaar toevallig verloopt. Dat werkelijk alles met alles, en iedereen met iedereen is verbonden, doorheen het eindeloze tijdruimteweb waarin we leven. Onze ziel doet ervaringen op, zowel positieve als minder zalmigmakende ervaringen, en al die gebeurtenissen leiden tot wat de hindoes omschrijven als karma. We worden opnieuw geboren op plaats x, incarneren wederom in de buurt van persoon y. We switchen van rol zoals een acteur wisselt van kostuum. We zijn én de onderdrukker én de verzetsstrijder, de dader én het slachtoffer. Hoe bewuster je je daarvan bent, des te gemakkelijker je je kunt ontdoen van de pijnlichamen die in je zielswezen nog steeds geactiveerd zijn.

Het is mijn wens jou als lezer te inspireren om je eigen zoektocht aan te vatten die je zielsreis tot op heden heeft afgelegd. Plaatsen, dieren, mensen, situaties, ziektes of aandoeningen ... ze hebben allemaal een bedoeling die je kunt verkennen, zodat meer helderheid ontstaat over wie je bent, waarom je hier bent, waarom zich bepaalde situaties in jouw leven voordoen en wat je ermee te doen hebt opdat jouw ziel zich ervan kan bevrijden.

Tot slot schrijf ik dit boek ook als ode aan de nagenoeg ondoorgrondelijke mystiek van het leven zelf, en aan het leven dat ik heb geleefd als de man die ik vandaag ben. Als tachtigplusser ben ik me bewust dat ik inmiddels in één van de laatste wagons van deze levenstrein ben opgestapt. Ik ervaar het dan ook als een voorrecht om dit ongelooflijke verhaal te kunnen neerpenen. Ik sluit hiermee een bijzonder levenstraject af dat me veel heeft gebracht, zowel aan moeilijke als aan prachtige ervaringen.

Bovenal hoop ik dat dit boek me in mijn volgend leven zal weten te vinden, op de manier zoals ik het op dit moment voorzie: via mijn kleinkinderen. Zullen het lot en de synchroniciteiten zo verlopen dat Helen, mijn volgende incarnatie en professor in het incarnatiefenomeen aan de universiteit van Boston, dit boek op een dag in haar handen zal vasthouden?

Wie zal het zeggen?

Eeuwige dank aan Azaeth. Meer dan twintig jaar heeft hij me begeleid bij het helpen voltooiën van mijn missie.

Groot is de dank aan mijn vriendinnen van de 'Unity'. Ze gaven mij de gelegenheid om te zijn wie ik werkelijk was.

Tenslotte al mijn dank aan Lies.
Zonder haar had dit boek nooit het daglicht gezien.

Ik wens je van harte een mooie leeservaring toe,
en een inspirerende innerlijke reis.

Thierry van Hille

DEEL I

INTRO

Brugge en haar mysterieuze Bloedkapel

Brugge 1974. Dit was het jaar waarin mijn dochter werd geboren en ik naar Brugge verhuisde. Waarom ik in Brugge belandde? In die tijd werkte ik voor een Amerikaans bedrijf dat een vestiging wou openen in deze uitermate charmante, Middeleeuwse, Belgische stad en mij had verzocht deze te managen. Ik hapte toe en accepteerde hun voorwaarde om me hiervoor, samen met mijn gezin, in Brugge te gaan vestigen. De deal ging niet door, maar intussen was ik wel reeds verhuisd naar Varsenare, een gemeente vlak bij Brugge.

Soms lopen de dingen zoals ze moeten lopen om je te krijgen waar je ziel je hebben wil. Blijkbaar diende ik me in dit leven opnieuw te verbinden met deze stad opdat ik oude energieën in me naar boven zou kunnen halen die me zouden helpen worden wie ik moest worden. Uiteraard wist ik toen nog niet dat Brugge een grote rol zou gaan spelen in mijn verdere leven als vorige-levens-onderzoekende mysticus, waarin ik diepgaand invoelwerk zou gaan verrichten op het terrein van de energetische geschiedenis van plaatsen en gebouwen, onder andere die van Brugge.

Mijn verhaal met Brugge gaat dus van start in het nabijgelegen dorp Varsenare, waar ik een huis kocht dat zich op een leylijn bevond, zo ontdekte ik enige tijd later. Ik bevond mij toen in de beginperiode van mijn persoonlijke esoterische ontwikkeling en dito onderzoekswerk en was in die tijd uitermate gefascineerd door het onderzoek naar leylijnen. Een leylijn is een energetische lijn waarop zich belangrijke punten van de aarde bevinden. Nagenoeg alle kerken, kathedralen en kapelletjes, en vroeger heidense bomen of rituele plaatsen bevinden zich op een ley-

lijn of een knooppunt ervan. Sommige lijnen zijn op natuurlijke wijze gevormd, door boven- of ondergrondse waterwegen, door breuk- of vulkanische lijnen, enzovoort. Andere zijn enkel via energetische invoeltechnieken op te sporen.

De Engelsman Watson heeft zich daar sterk in verdiept en bracht zijn bevindingen naar buiten via tallozen boeken, die ik gulzig las. Ik ontdekte dat al deze lijnen en punten samen een raster of grid vormden dat zich rondom de aarde wikkelde. Waarom uitgerekend die plaatsen en knooppunten zo belangrijk waren voor kerken en andere rituele monumenten, boeide me mateloos. Later in mijn onderzoekswerk zou ik ontdekken dat ook alle grote kerken in Brugge, waaronder de Bloedkapel, zich op een kruising van leylijnen bevinden. Door al die punten uit te tekenen op een stafkaart kwam ik tot de onthutsende conclusie dat Jeruzalem op exact dezelfde manier is opgebouwd als Brugge. Hoewel bijzonder fascinerend, ga ik daar in dit boek niet verder op in.

Het huis dat ik kocht in Varsenare was ronduit glorieus te noemen. Het was omgeven door een prachtige tuin en ik kwam er helemaal tot mijn recht. De relatie met mijn toenmalige vrouw liep na enige jaren echter op de klippen, en ik werd genoodzaakt om deze fantastische plek achter te laten en te verkopen. Voor een man als ik, met een sterk emotioneel gesloten karakter, kan ik je zeggen dat deze gebeurtenis me diep heeft geraakt. Het maakte me intens triest, kwaad en gefrustreerd, en ik slaagde er niet in mijn verdriet te beteugelen. Ik kon de intensiteit van mijn reactie niet goed plaatsen. Pas jaren later, toen ik me stevig had verdiept in het onderzoeken van mijn vorige levenservaringen, kwam ik tot de ontdekking dat het huis waarin ik had gewoond in Varsenare, zich op amper twee kilometer had bevonden van de plaats waar ooit de Sint-Andriesabdij was gebouwd. Daar, in Sint-Andries, leefde ik rond 900 na Christus een vroom en gelukkig monnikenleven, net zoals vele van mijn vrienden uit mijn huidige leven. In de ochtend deed ik er aan schoonschrift, kopieerde ik Bijbelse teksten en tekende ultrafijne eluminures. In de namiddag zorgde ik samen met mijn collega-monniken voor de tuin en de boomgaard, die rijkelijk was bezaaid met appel- en perenbomen. De oogst daarvan verkochten we in Brugge. We zongen ook veel religieuze liederen. Mijn dagen werden gevuld met de fijnste melodieën en gezangen. Bijzonder genoeg zijn dit

elementen die in mijn leven vandaag geregeld terugkomen en waar ik nog steeds heel erg van hou.

De Sint-Andriesabdij werd tijdens de Franse Revolutie volledig vernield en later met de grond gelijk gemaakt. De omliggende graven werden weggenomen en leeggemaakt, en alle beenderen werden samen geplaatst op een plek waar ik vandaag nog steeds van tijd tot tijd ga mediteren. Het geeft me telkens weer een zeer goed gevoel daar aanwezig te zijn.

Hoewel vernield, bestaat de Sint-Andriesabdij nog steeds. Ze werd namelijk later heropgebouwd in het nabijgelegen Zevenkerken. Wat toen een abdij was, is nu een befaamde school waar de Vlaamse elite haar kinderen laten studeren. Ook mijn drie kinderen hebben gestudeerd in 'Sint-Andries in Zevenkerke', en hebben daar zeer goed onderwijs genoten.

Ik had in die tijd uiteraard geen enkel besef van de geschiedenis van de school, van mijn huis in Varsenare of van mijn leven als monnik in de Sint-Andriesabdij. Ik was zoals de meesten van ons denken 'door het lot' in Brugge terecht gekomen. Intussen weet ik wel beter. Ik heb zoveel vorige levens achterhaald dat ik wel met enige zekerheid durf te stellen dat niets, werkelijk niets, zomaar een speling van het lot is. Geen plaats, geen gebeurtenis, geen ontmoeting is toevallig. Mijn ziel kende Brugge door en door, zowel in goede als in minder goede tijden, en ik had er duidelijk iets mee te doen. Of beter, iets te ontdekken.

Het huis in Varsenare werd verkocht en ik ging noodgedwongen op zoek naar een nieuwe woonst. Ik wenste in het centrum van Brugge te gaan wonen, in een flat zonder tuin. Als internationaal handelsvertegenwoordiger reisde ik vaak, zodoende had ik de tijd niet om een tuin in mijn eentje te onderhouden. Inmiddels woon ik al tweeëntwintig jaar in mijn appartement in hartje Brugge, met af en toe een buitenlandse episode zoals bijvoorbeeld Lyon. Mijn woonst bevindt zich op honderd meter van de internationaal bekende Bloedkapel. Die bestaat uit twee delen: de Sint-Basiliusbasiliek die op het gelijkvloers werd gebouwd en die de Heilige Basilius eert; en het tweede deel erboven dat werd benoemd tot Heilige Bloedkapel, omdat volgens de legende daar het bloed van Christus wordt vereerd. Het is sinds de negentiende eeuw een dagelijkse trekpleister voor hordes toeristen van over de hele wereld, die de Heilige relieken komen begroeten.

Wanneer de Sint-Basiliusbasiliek precies werd gebouwd, kan niet met zekerheid worden gezegd. In geen enkel boek is terug te vinden in hoeveel keer de basiliek werd opgebouwd, of wat er zich vóór de huidige Bloedkapel bevond. Je zou denken dat de geschiedenis van deze beroemde godsdienstige plek in Brugge uitvoerig is onderzocht en gedocumenteerd, echter niets is minder waar. Er is bijzonder weinig informatie over terug te vinden, met uitzondering van het gegeven dat de basiliek in de negende eeuw deel uitmaakte van het kasteel van de graven van Vlaanderen.

Verder is ook bekend dat de twee pilaren in de basiliek met daarboven de gebeitelde afbeelding van Sint-Basilius die gedoopt wordt, vanuit zuidelijk Italië naar Brugge werden gebracht. Volgens mijn goede vriend Azaeth zouden deze pilaren afkomstig zijn geweest uit een Isis-tempel in Zuid-Italië. De pilaren zouden een 'energetische poort' gevormd hebben, noem het een astraal portaal, dat kon worden gebruikt door ingewijde Middeleeuwse tempeliers om zich energetisch te verbinden met Palestina, het Heilige Land. Is dit waar of niet? Ik weet het niet. Ik vermoed dat het een vorm van tijdruimtereizen moet zijn geweest, waarin sommigen onder hen waarschijnlijk zeer bedreven waren.

Ik kan me voorstellen dat dat de wenkbrauwen doet fronsen indien je nooit eerder over het concept 'tijdruimtereizen' hoorde. Je kunt dit het beste vergelijken met een soort uittreding uit het lichaam. Sommige mensen beleven dit slapend – bewust of onbewust – anderen hebben zich dermate bekwaamd om bewust deze bewustzijnsverruimende toestand te bereiken.

Iemand die de kunst van het astraal reizen onder de knie heeft, kan zich met zijn bewustzijn overal ter wereld begeven, alsook terugreizen naar het begin der tijden, of de toekomst aanschouwen. Waren de tempeliers hierin bedreven? Ik vermoed van wel, gezien hun nauwe connectie met de hermetische traditie, de alchemie, enzovoort.

Zo komen we geleidelijk aan uit bij mijn persoonlijke esoterische ontdekkingen over deze fascinerende plaats, dewelke geen enkel geschiedenisboek zal beschrijven, uiteraard. Het is het resultaat van meer dan tien jaar energetisch onderzoekswerk van mijzelf, mijn tochtgenoten en Azaeth. Nagenoeg al mijn ontdekkingen toets ik, inmiddels al meer dan twintig jaar, af bij Azaeth. Azaeth is een energetisch intelligentieveld dat niet in de materie is geïn-

carneerd en dat reeds decennialang wordt gechannelled door M., een Belgische dame. In mijn eerste boek, *Journey of my Soul*, verwees ik reeds naar Azaeth. Ook in dit boek zul je zijn naam nog heel vaak horen vallen. Ik kom nog uitgebreider op hem terug. Voor nu volstaat het te weten dat ik hem beschouw als een onzichtbare maar bijzonder wijze raadgever, en goede vriend.

Wat heb ik ontdekt over de Brugse Bloedkapel, de Burg en Sint Basilius? Welnu, ik ga het je onthullen.

Tijdens één van mijn meditaties, intussen jaren geleden, kwam ik tot de ontdekking dat zich onder de Sint-Basiliusbasiliek een crypte bevond. Onder die eerste crypte, die ik heel mooi kon zien met mijn innerlijke, energetische oog, bevond zich tot mijn verbazing nog een tweede crypte. Omdat deze twee crypten in geen enkel geschiedenisboek staan vermeld, toetste ik de juistheid van mijn ontdekking af bij Azaeth. Hij bevestigde. Samen met één van mijn intuïtief-energetische vrienden besloot ik niet veel later op ontdekking te gaan en te kijken wat we onder het houten tweeluik konden aantreffen dat in de vloer van de basiliek was verwerkt. We schoven enkele kerkbanken en stoelen opzij en tot onze verbazing konden we het houten luik openen. Daar vonden we een trap die naar beneden leidde, met op het einde ervan een in rode baksteen dichtgemetselde ondergrondse muur. Zes maanden later openden we het luik opnieuw, en wat bleek? De trap was verdwenen! Toevallig ken ik de persoon die is belast met het garanderen van de veiligheid van de Bloedkapel. Zij viel compleet uit de lucht en kon geen antwoord geven op mijn ontdekking van de onderaardse dichtgemetselde crypte, noch van de reden waarom de trap er naartoe werd weggehaald.

Volgens Azaeth wil 'men' deze ruimtes en bijhorende informatie gesloten houden. In de eerste crypte zouden restanten te vinden zijn van Karel de Goede, die heilig werd verklaard in eerder duistere omstandigheden. In de tweede crypte zouden sommige geestelijken en kruisvaarders na hun overlijden geëerd zijn geweest gedurende een dag of drie, met als doel zo hun ziel te helpen om vlot terug te keren naar het Licht. In talloze kerken en kloosters in Zuid-Frankrijk bestaat deze zeshoekige kamer nog steeds. Toen ik dergelijke cryptes doorheen de voorbije jaren tijdens mijn vele reizen ging bezoeken, kwam er steeds een heel se-

reen gevoel over me heen. Waarom onze huidige instanties niet willen communiceren over deze Brugse cryptes en hun geschiedkundige gebruiken is me echter een raadsel.

Wat mogelijks nog straffer is, is mijn ontdekking van wat zich onder de tweede crypte bevindt, namelijk een zeer oude tempel. Deze kan vergeleken worden met de Göbeki Tepe die recent in Zuid-Turkije werd ontdekt. Door de geschatte bouwperiode in de elfde eeuw voor Christus wordt de Göbeki Tepe door talloze onderzoekers als de oudst gevonden tempel op aarde omschreven.

Welnu, 'mijn' ondergrondse Brugse ontdekking liet mij begrijpen dat ik in een ver verleden, tussen elfduizend en vierduizend voor Christus, minstens drie levens heb gehad die zich allemaal hebben afgespeeld in de buurt van deze Brugse tempel. In één leven was ik een priester-druïde, in een tweede was ik een krijger, en in een derde was ik een vrouw van wie ik de identiteit tot op heden niet nader heb onderzocht. Ik werd in of rondom de tempel begraven en ook hier was het in die tijd al gebruikelijk dat de ziel na overlijden werd geholpen terug te keren naar het Licht. Ik begrijp hierdoor beter waarom ik zo werd aangetrokken door die tempel. Het overgaan naar de niet-materiële realiteit verliep er immers zacht en gemakkelijk, wat in mijn latere levens helemaal niet meer zo vlot zou gaan.

Wat ontdekte ik nog meer? In de Sint-Basiliusbasiliek kan elke bezoeker zien dat er speciale oude vazen of kruiken in de stenen muur zijn ingemetseld. Geschiedkundigen geven wederom niet prijs wat hiervan de achterliggende reden zou kunnen zijn. Ofwel weten ze het niet, ofwel wil of mag men het niet zeggen.

Na diepgaand onderzoek en aftoetsing bij meerdere mediums waaronder Azaeth, ontdekte ik dat twee van deze vazen afkomstig zijn uit de Atlantische Periode. Vanuit Atlantis zouden ze naar Egypte zijn overgebracht, dan naar Palestina en vervolgens Constantinopel, om uiteindelijk via kruisvaarders in hartje Brugge te belanden, waar ze in de muur werden 'vereeuwigd'. Ik heb ontdekt dat zich in de kruiken witte poederachtige restanten bevinden van wat mononucleair goud zou zijn geweest. Dat is een soort goud vanwaaruit bepaalde moleculen worden onttrokken, zodat een witte kleur ontstaat. Dit poeder was zeer bekend bij de

farao's en diens familieleden en werd goed beschermd. Inname van het poeder versterkte het lichaam, opende bepaalde gaven en gaf de gebruiker het gevoel heel bijzonder te zijn.

In de muur van de basiliek zijn nog andere bijzonderheden te vinden, zoals een symbool in kruisvorm, met op het einde van de horizontale as links en rechts een gevorkte splitsing. Volgens mijn onderzoek zou dit een symbool zijn dat door de Lemuriërs werd gebruikt. Ik heb tot op heden Azaeth nog niet bevraagd over het waarom van dit symbool. Voor mijn gevoel symboliseert dit het unicum van de creatiekracht.

De bevindingen van mijn tienjarig onderzoek rondom de Bloedkapel gaan echter nog veel verder. Zo ontdekten we enkele jaren terug dat zich diep onder de grond van de Bloedkapel een heel groot kristal bevindt, dat een zeer krachtige spiraalvormige energie opwekt. De energie van deze spiraal deint uit tot in mijn woning. Het blijkt een gigantische energetische vortex te zijn die bovengronds met de klok meedraait, en ondergronds tegen de klok in. Zowel boven- als ondergronds gaat deze energievortex twee à drie kilometer de lucht en de grond in.

Dit kristal blijkt één van de brokstukken te zijn, afkomstig van een geïmplodeerd megakristal dat tijdens de Atlantische Periode werd gebruikt als energieopwekker. Het brokstuk meet circa honderd meter diameter op vijfhonderd meter hoogte en is na de implosie bij de val van Atlantis in ondergrondse aardlagen terechtgekomen. Door verschuivingen zijn deze brokstukken verschillende tienduizenden jaren later terechtgekomen op diverse plaatsen verspreid over de aarde. Eén ervan bevindt zich op wandelafstand van mijn woonplaats, vanwaaruit het zijn energie nog steeds gefragmenteerd verspreidt.

Het originele kristal had met een omtrek van maar liefst drie kilometer een gigantische omvang. Het bevond zich in Poseidon, wat destijds de hoofdstad was van Atlantis. Het is een bekend gegeven dat in Atlantis gigantische kristallen werden vervaardigd, die een enorme hoeveelheid energie opwekten, en dat de Atlantiers een beschaving hadden die nog veel verder was geëvolueerd dan onze huidige. Vorige-levensonderzoeker Edgar Cayce heeft daar heel wat over geschreven, onder andere in zijn boek, *The lives of Edgar Cayce*. Ik kom later op deze bijzondere man terug. Ik bezocht intussen ook andere plaatsen in de wereld waar brok-

Azaeth heeft me eveneens geleerd dat het belangrijk is om 'beschermd' te pendelen. Dit wil zeggen dat je contact maakt met je energetische beschermers, opdat je uitsluitend met en vanuit zuivere energie werkt. Dit advies geldt voor iedereen die pendelt, of met een ouija bord wenst te werken. Ken je je beschermers niet, of heb je er geen, dan is het advies simpel: blijf er van af. Donkere energieën zijn niet enkel op aarde aanwezig, maar ook in de energetische realiteit.

Wanneer ik over een belangrijk thema wens te pendelen, maak ik eerst contact met mijn twee energetische beschermers, aan wie ik vraag om mijn kanaal zo zuiver mogelijk te maken. De ene gids is een katachtige, een Paschat, en die noem ik Jepta. Ik heb Jepta leren kennen op de ster Sirius B, toen ik deel uitmaakte van het Kristalvolk, de *Crystal People*, dat op Sirius B woont. Deze ster bevindt zich in ons universum en wordt door Murry Hope uitvoerig beschreven in het boek: *The Paschats and the Crystal People*. Op de Paschats zal ik aan het eind van dit boek nog dieper ingaan. Mijn tweede gids is een oude wijze. Het is een energie die me begeleidt in mijn pendelwerk en die ik benoem als Tripendel. Als ik een oude radio zou zijn, die op zoek is naar een helder signaal op de gewenste golflengte, zijn Jepta en Tripendel mijn twee helpers die de ruis blokkeren en uit mijn ontvangstkanaal filteren opdat ik als radio heldere klanken zou kunnen voortbrengen. Beiden helpen mijn kanaal zuiver te houden, opdat er geen interferentie is van ongewenste of nefaste energieën.

Al mijn gependelde bevindingen ga ik maandelijks aftoetsen bij Azaeth. In de meeste gevallen bevestigt hij de antwoorden die ik zelf heb gependeld. Anders geeft hij me aanwijzingen die mijn antwoord helpen te verdiepen. Voorzover ik me kan herinneren heeft hij nog nooit gezegd dat ik er ronduit naast zat. Hij heeft me doorheen de voorbije jaren sterk geholpen om mijn pendelvaardigheid steeds beter in de vingers te krijgen. Dankzij het leren pendelen heb ik inmiddels de meest fantastische dingen kunnen doen. Zo kan ik niet enkel vlot vorige levens aftoetsen voor mezelf en anderen, maar heb ik eveneens genezende cijfercodes leren pendelen, kan ik met mijn pendel ziektes opsporen, enzovoort. Azaeth's boodschap hierbij is simpel: 'Oefenen, oefenen, oefenen. Iedereen kan het leren, maar oefening baart kunst.'

Cayce, Seth en andere inspiratiebronnen

Ik krijg geregeld de vraag waarom ik reeds op jonge leeftijd gefascineerd ben geraakt door het reïncarnatiefenomeen. Ik kan daar drie antwoorden op geven.

Als eerste kon ik de leer van de Kerk niet aanvaarden. Ik vond het antwoord waarbij er een goede god was die goed gedrag beloonde, en slecht gedrag bestrafte, niet afdoend. Ik zag zoveel leed, moeilijkheden, misverstanden en ziektes om me heen. Hoe kon die vriendelijke god uit de katholieke Kerk ons zo doen lijden? Ik voelde reeds op jonge leeftijd dat dat niet klopte; dat de waarheid die ons werd opgelegd, niet juist aanvoelde, althans niet voor mij. Bovendien ben ik opgegroeid in een tijd waarin je als jongen je handen niet in je zakken mocht stoppen en waarbij je werd verteld dat je blind werd wanneer je durfde te masturberen. Als kleine knaap herinner ik me hoe ik angstig maar ook enigszins sceptisch na 'de daad' van dichtbij naar mijn zakdoek zat te staren, wachtend naar wat zou gaan gebeuren. Uit zo een tijdsgeest ben ik ontsproten. Ik hoef je niet te vertellen dat ik mijn geloof in de Kerk snel heb verloren.

Nochtans wist ik heel veel van godsdienst. Ook in mijn vorige levens heb ik heel veel religies van binnenuit beleefd. Zo was ik tweemaal bisschop en zelf éénmaal heilige, de zogenaamde Heilige Nacrina de Jonge, waarover ik het in het Bruggeleven al kort heb gehad.

Toch raakte ik reeds op jonge leeftijd gefrustreerd over wat de katholieke Kerk ons opdrong aan te nemen als 'de waarheid'. Ik heb na diepgaand onderzoek enkel kunnen concluderen dat de Kerk een groot machtsinstituut is dat haar macht doorheen de tijd flink heeft misbruikt.

Toen ik in aanraking kwam met de reïncarnatietheorie viel plots alles op z'n plaats, het lijden inclusief. Het reïncarnatieproces doet ons immers begrijpen waarom ons zowel goed als kwaad wordt gedaan, en waarom we in sommige levens handelen vanuit liefde en in andere vanuit macht, en hoe we hierdoor onrecht veroorzaken bij de ander. Onze ziel wil het 'AL' leren. En het AL bestaat uit goed én slecht, uit wit én zwart. We dienen elke polariteit te doorleven, opdat we als ziel verder kunnen evolueren op onze bewustzijns ladder en bewustere keuzes leren maken, die het persoonlijke ego overstijgen maar zich ten dienste stellen van het geheel. Het leven met al haar polariteiten heeft dus niets te maken met goed of fout, met mooi of lelijk. Het lijden is niet meer dan een les, een leerschool. Toen ik dat eenmaal kon zien en voelen als mijn innerlijke waarheid, veranderde mijn hele wereldbeeld. Zo kon ik ook zien dat een natuurramp bijvoorbeeld eigenlijk een energetische opschoning, een healing of een herstimulatie van pijnlichamen is, opdat er een nieuwe kans tot heling en uitzuivering kan plaatsvinden bij de zielen die hier het slachtoffer van zijn.

Een tweede reden voor mijn reïncarnatiefascinatie is dat ik reeds als jonge man wist dat alles is opgebouwd uit frequenties of trillingen. Ik vond mijn eigen diepe weten terug in het reïncarnatieproces waarbij we als ziel een energetisch trillend bewustzijnsveld zijn, dat incarneert in een fysieke vorm, die niet meer is dan een frequentie op een ander vibratieniveau. Ik ben vandaag nog steeds geboeid door alles wat met frequenties te maken heeft. Met grote gretigheid doorspit ik momenteel het boek van Robert Temple waarin hij het heeft over de zogenaamde plasma- of frequentiewolken waaruit alles bestaat. Ongelooflijk boeiende materie!

Tot slot had ik op jonge leeftijd vaak het idee dat ik over bepaalde gaven beschikte, uit vorige levens, die ik in dit leven opnieuw had te ontdekken. Ik hield die interesse en kennis diep verborgen in mezelf, want in mijn jeugd was daar, gezien de tijdsgeest, absoluut geen ruimte voor. In de duizend jaar kerkgeschiedenis vloog je met dergelijke informatie resoluut op de brandstapel. Tot pakweg honderd jaar geleden kon je met zulke onderwerpen niet naar buiten komen, en al zeker niet in de vorm van een boek

of geschrift. De Kerk besliste wat je mocht schrijven en lezen en wat niet. Had je het geluk dat niet jij als persoon op het vuur werd geworpen, dan waren het wel alle boeken die indruisten tegen de Heilige Schrift. Die dreigden de macht van de Kerk te ondermijnen en werden in grote getale verbrand.

Toen ik later, vliegend boven de Andes, het automatisch schrift ontving, wist ik het zeker. Ik had gaven en ja, ik had ze te explo-
reren.

Mijn inspiratiebronnen

Doorheen mijn zoektocht in het reïncarnatiefenomeen, verslond ik, als een hongerige wolf, tientallen boeken die mijn inzichten hielpen te verruimen omtrent onze energetische en supramentale realiteit. Hierbij wens ik enkele belangrijke gidsen te belichten die me gedurende mijn ontdekkingsreis veelvuldig hebben geïnspireerd.

Zo was er als eerste dokter Brian Weiss. Deze man was psychiater en bracht onder hypnose mensen terug naar vorige-levens-ervaringen. Het is zijn boek dat mij heeft geïnspireerd om de ontdekkingsreis van mijn eigen ziel aan te vatten, doorheen de vele levens waarin ik ben geïncarneerd. Brian Weiss mag zeker beschouwd worden als een moderne pionier inzake vorige-levensonderzoek. Hij heeft meerdere boeken geschreven waarvan *Messages from the Masters; Tapping into the Power of Love* naar mijn mening veruit het interessantst is. Het is trouwens in dat boek dat ik, vliegend boven het Andesgebergte, mijn eigen eerste automatisch schrift heb neergepend. Ik heb Weiss na deze ervaring persoonlijk aangeschreven, echter zonder reactie. Gelukkig maar, want zo heb ik de Belgische psychiater dokter Raes leren kennen, die me leerde dat je geen hypnose nodig hebt om bij een vorig leven te geraken, maar dat een relatief eenvoudige tijdslijn-oefening vanuit een diepere meditatieve staat van zijn, volstaat.

Een andere schrijver die me in het prille begin inspireerde, was Michael Newton, met zijn boek *Journey of Souls*. Newton focust vooral op de ziel, en op de verschillende ontwikkelingsstadia die je als ziel doormaakt. Zo beschrijft hij de beginnersziel, de gevorderde ziel tot de hoog ontwikkelde ziel. Hij heeft het ook over de voorbereiding die je ziel treft op je nieuwe incarnatie, het leven

Dat brengt me uiteindelijk bij het belang van het bewust opvoeden van onze kinderen. Zij worden als baby al ingeprent met de waarden en normen van het gezin waarin ze worden grootgebracht. Die imprint wordt groter eens ze in aanraking komen met het schoolsysteem. Ze worden allen door eenzelfde trechter geduwd, moeten aan gestandaardiseerde normen voldoen, worden in zekere zin ontdaan van hun eigen scheppende en creatieve denken en worden geconformeerd naar de waarden en normen van ons machtsstelsel. Heel subtiel uiteraard, en veelal met de beste bedoelingen.

De inprenting die kinderen meekrijgen van hun ouders, is vaak belast met waarden, normen of verlangens waar de ouder zelf mee worstelde als kind. Ze willen hun kinderen iets meegeven dat ze zelf niet hebben gehad. Ze sturen hen richting een beroep met toekomstmogelijkheden die ze zelf niet kregen, richting een muziekinstrument waar ze zelf van droomden als jong kind, richting sport die ze omwille van hun ziekte nooit hebben kunnen spelen, richting een carrière als arts, omdat iedereen in de familielijn een medisch beroep uitoefent, enzovoort.

Je eigen passie, verlangen of gemis als ouder overzetten op je kinderen, is ronduit gevaarlijk te noemen. Ik denk hierbij terug aan mijn leven als Julia Domna. Mijn twee kinderen werden ook naar de keizerstroon van hun vader geduwd, omdat het zo hoorde en omdat ze door ons waren opgevoed vanuit de inprenting van macht. Welnu, mijn beide kinderen zijn hierdoor van het leven beroofd geweest. Hoe anders had ons levensverhaal toen kunnen zijn, hadden wij onze kinderen laten opgroeien vanuit vrijheid?

Hoe anders zou onze wereld eruitzien, als wij allen onze eigen trauma's, tekortkomingen en overwerkt verdriet zouden helen, waardoor wij onze kinderen zouden kunnen opvoeden tot bewuste, wakkere en intuïtieve volwassenen die hun leven leiden vanuit hun hart in plaats vanuit een naar machtsbelust ego?

Hoe anders zou het zijn?

Levens vanuit de schone kunsten

De voorgaande hoofdstukken in dit boekdeel hebben je meegenomen op een reis doorheen tal van tijdsepisodes, waarbij de rode draad werd gesponnen door de sluwe spin die macht en onmacht vlekkeloos met elkaar verweeft. Maar krachtlevens zijn zoveel meer dan dat. Het zijn alle uitgesproken levens waarbij een bepaald thema uitdrukkelijk tot uiting kwam, hetzij door de tijdsgeest waarin het leven zich heeft afgespeeld, hetzij door de figuur zelf, hetzij door het levensthema dat de hoofdrol opeiste. Ik zou hier nog talloze hoofdstukken aan kunnen breien, maar dat zou voor jou als lezer niet langer boeiend zijn, vrees ik. Ik heb daarom besloten om slechts één thema te belichten, waarbij ik beloof om het niet langer over macht en onmacht te hebben, maar waar mijn hart wel heviger van gaat kloppen wanneer ik bedenk dat mijn ziel ook die personages heeft gespeeld op het aardse wereldtoneel.

Ik voel me bevoorrecht te mogen weten door welke fantastische tijdsepisodes ik heb mogen reizen. Het zijn vaak episodes met thema's die mij tot op de dag van vandaag weten te inspireren. Zo ben ik al mijn hele leven gefascineerd door de mystieke dimensie van kunst. De finesse van penseelstreken, de harmonie in verfijnd gecomponeerde muziekstukken, de diepgang van prachtige filosofische schrijverswerken, de perfectie van een beeldhouwwerk, de zinnenstrelende woordspelingen van een oud Grieks gedicht... Woorden schieten vaak tekort om te omschrijven wat kunst met me doet. Rest me enkel mijn ogen te sluiten en die klankvibraties in mij toe te laten. Of in stilte te kijken naar een werk, om plots de taal te begrijpen die erachter schuilgaat. Woordeloos.

Hoewel ik er meerdere zou kunnen vermelden, deel ik in dit hoofdstuk slechts een verfijnde selectie van bijzondere krachtlevens waarbij mijn focus zich niet langer richt op het gegeven macht-onmacht, maar op krachtlevens die werden gesmeed met als doel: meesterschap in de Schone Kunsten te verwerven. Levens waarvan ik voel dat ik hun invloed vandaag nog steeds in me meedraag. Zij zijn in mij, en ik ben in hen.

17.1 Mijn leven als castraat

Inderdaad, dit leven deelde ik reeds met jullie. Toch duikt het opnieuw op in mijn gedachten, wanneer ik nadenk over de levens binnen de kunsten die me nog steeds beïnvloeden. Ik zal je vertellen waarom.

Zoals jullie reeds weten had ik in dat leven een prachtige, luide stem. Er werd van mij gehouden omwille van mijn ongelooflijk zangtalent. In een latere fase ervoer ik als castraat vooral de last die ik met me meedroeg van noch man noch vrouw te zijn. Homoseksuele mannen voelden zich tot mij aangetrokken, omdat ik niet ten volle was ontwikkeld tot een 'echte man', doordat mijn mannelijkheid me was ontnomen geweest door mijn vaders en grootvaders beslissing. Vrouwen vonden mijn jongensachtige stem en uiterlijk dan weer heel charmant. Ikzelf voelde me vaak noch mossel noch vis. Hoewel ik zeer succesvol was, leefde in mij een diepe eenzaamheid. Ik hunkerde zo hard naar echte liefde en verbinding, iets dat ik eigenlijk al als kleine jongen had moeten missen, doordat mijn moeder zich niet om mij bekommerde en me liet opgroeien in een Luiks klooster. Het gemis van die moederlijke warmte en verbinding herken ik ook in mijn huidige leven vandaag. Ook nu ben ik steeds hunkerend geweest naar ware liefde. Heb ik ze ooit gevonden, ook al was ze maar tijdelijk? Ik weet het niet.

Als jonge getalenteerde castrato-zanger voelde ik mij geliefd, maar later begon ik in te zien dat de liefde ik die ik ontving, voorwaardelijk was. Men was wel verliefd op mijn stem, maar niet op mij. Ik begon aan mezelf te twijfelen en sloot me meer en meer af. Uiteindelijk leek er iets in mij te imploderen, waardoor ik ben gestopt met zingen. Mijn stembanden weigerden nog enige klank uit te brengen.

In mijn huidig leven hou ik ontzettend veel van muziek. Mijn woonkamer is steeds gevuld met de meest verfijnde klassieke muziek. De tonen voeden mij en maken me terzelfdertijd stil. Eigenaardig genoeg kan ik niet zingen. Ik heb zangles gevolgd, sessies in stembevrijding, speciale ademhalingsoefeningen... Het lukt me niet. Mijn stem blokkeert en ik kan geen klank produceren. Het is een blokkade die ik tot op heden niet heb kunnen neutraliseren. Grappig genoeg werd ik als jonge knaap al uit het zangkoor weggestuurd in het college waar ik school liep. Mijn zanglerares haar verdict klonk onverbiddelijk: 'Thierry, jij zingt vals.' Ik moest eruit en ik heb dat voorval eigenlijk nooit goed kunnen plaatsen. Mijn onvermogen tot het voortbrengen van mooie klanken blijft een gevoelige snaar bij me raken.

Hoewel dat castratoleven uiteindelijk een vereenzaamd en moeilijk leven is geweest op emotioneel vlak, was het een zeer interessant leven qua muziek. Ik kon viool spelen, het klavecimbel, de fluit, de harp, enzovoort. Misschien daarom dat dergelijke muziekinstrumenten mij tot op vandaag rustig en helder weten te houden?

17.2 Een Vlaamse Primitief

Dit leven is naar de oppervlakte gekomen doordat een dame mij consulteerde met de vraag om te pendelen op een schilderij van kunstschilder Jeroen Bosch. De dame was de hele geschiedenis van dat schilderij nagegaan, ze wist perfect wie de eigenaren waren geweest, vanaf het moment het was geschilderd tot op heden. Deze tijdsreis van vijfhonderd jaar, van de eerste koper – de koning van Spanje – tot de eigenaar van het doek nu, zou ze vervolgens neerpennen in een boek. Ze bezocht mij met de vraag of ik de juistheid van haar bevindingen wou nagaan met mijn pendel, wat ik ook deed.

Vanuit de gesprekken die we hierover samen deelden, belandden we bij het onderwerp 'kleur' en hoe onze Middeleeuwse schilders zelf hun kleuren vervaardigden. Vandaag kopen we verven, inkten en alle soorten denkbare pigmenten in de winkel. In de Middeleeuwen waren onze grootmeesters zelf de chemici. Met behulp van helpers wisten zij hoe ze zelf bijzondere, bijna lichtgevende kleuren konden maken. Getriggerd door onze gesprekken kocht ik een boek over dit onderwerp. Ik ontdekte hoe uitgerekend de Middeleeuwse Vlaamse kunstschilder Hugo